

— Бре каква трѣва, какъвъ буренъ!... Трѣбва часъ по-скоро да се оплѣви!

Като чула това врабката, уплашила се много и почнала да плаче и да мисли, какъ да спасятъ малкитѣ си. . . .

— Не грижай се, стара врабко, казалъ врабецътъ, тоя мързеливъ човѣкъ и тоя пжтъ нищо нѣма да работи. Само се кани.

Стопанинътъ на лозето станалъ и почналъ да плѣви. Отскубналъ единъ стъркъ трѣва, отскубналъ другъ, па си казалъ:

— Не го копахъ, не го рѣзахъ, та сега ще да го плѣва! Що ми трѣбва. . . . До година, ако е здраве, ще го обработя, както се слѣдва.

И той пакъ се върналъ подъ черешата, извадилъ хлѣбъ и солъ, наялъ се хубаво, запалилъ лулата и пушилъ сладко, сладко. Както пушилъ, хванала го дрѣмка и заспалъ, Лулата му изпаднала отъ ржцѣтъ, изтърсилъ се огънь отъ нея и подпалилъ трѣвата. Цѣлото лозе пламнало, и гнѣздото съ малкитѣ пилета изгорѣло.

Само двѣтъ врабчета се спасили, кацнали опърлени на едно близко дърво и заплакали.

— Е, казалъ врабецътъ. Що ни трѣбваше гнѣздо въ лозето на мързеливъ човѣкъ! Дѣто има мързелъ, тамъ нещастieto иде ненадѣйно.

